

KAREN CLEVELAND

LA GRAN MENTIDA

UNA MARE. UN FILL.
UNA SOSPITA TERRIBLE.

Columna

KAREN CLEVELAND
LA GRAN
MENTIDA

Traducció de Cristina Sala

Columna

Això és una obra de ficció. Els noms, personatges, llocs i fets que s'hi narren són producte de la imaginació de l'autor o s'han utilitzat en un àmbit de ficció.

Qualsevol semblança amb fets, llocs o persones reals, vives o mortes, és pura coincidència.

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *KEEP YOU CLOSE*

PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2019

© KAREN CLEVELAND, 2019

TOTS ELS DRETS RESERVATS

© DE LA TRADUCCIÓ: CRISTINA SALA PUJOL, 2019

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2528-5

DIPÒSIT LEGAL: B. 9.223-2019

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com **ecològic**
i prové de boscos gestionats de manera **sostenible**.

CAPÍTOL I

Sempre he preferit sortir a córrer de nit. M'agrada la quietud. Els carrers tranquils, les voreres buides de gent. És cert que no és el moment més segur per sortir, però vestida de córrer no és que em puguin robar gran cosa, tampoc. I, pel que fa a les agressions, sóc més forta del que aparento. He après tàctiques de defensa, em sé espavilar sola. Em preocupen més els delictes que no són aleatoris. De tota manera, si hi ha algú que em segueix, trobarà una manera o altra de fer-ho.

L'estany del Lincoln Memorial, fosc i lluent, em queda a l'esquerra. He corregut sis milles de les deu que tinc planejades; fins ara, m'he mantingut per sota dels set minuts i mig per milla. Aquesta nit porto un bon ritme, millor que de costum. M'esperona la tempesta que s'acosta. Hem tingut una setmana de principi de primavera, amb unes temperatures càlides per a l'època de l'any, de les que desperten les

poncelles de les branques nues dels arbres i les tiges de les tulipes del sòl. Aquí al Districte, però, el temps pot canviar en un no res, i es preveu que aviat ens arribarà una última onada d'hivern. Ja s'està girant vent.

Passo pel costat del monument a la Segona Guerra Mundial i començo a enfilat el pendent fins al monument a Washington. Estic com el peix a l'aigua. Faig treballar els músculs, els estiro, els enforteixo. Em poso a prova. Duc una jaqueta prima i unes mallas de córrer pirates. No porto res al cap i duc els cabells recollits per damunt del clatell. Porto auriculars i escolto rock dels vuitanta, però fluixet, a un volum que em permet sentir si algú se m'acosta i ser plenament conscient de l'entorn.

Un cop a dalt, albiro la Casa Blanca a mà esquerra, resplendent. Per més anys que faci que sóc en aquesta ciutat, la seva imatge encara em commou cada vegada que la veig. Em recorda constantment que sóc a prop de les esferes més altes del poder. I allà on hi ha el poder és on es requereixen els meus serveis.

Deixo el monument enrere, començo a baixar el pendent i agafo velocitat. Veig la cúpula del Capitoli al fons, il·luminada enmig del cel de la nit.

Un record llunyà em creua la ment per un instant. Estic dreta en aquell despatx revestit de fusta, ara fa tants anys. Ell s'aixeca darrere de la taula i se m'acosta...

«Concentra't, Steph».

La culpa és d'aquest maleït cas de la feina, que m'està fent pensar en el passat. Obligo les cames a treballar més, a anar més de pressa. Escolto el ritme *staccato* dels trepitjos dels peus sobre l'asfalt.

El National Mall s'estén davant meu. Una línia recta, ideal per posar a prova la meva velocitat.

Les cames em van al límit. Em fa mal un genoll, però continuo. No em rendiré, ara.

La cúpula s'alça imponent al fons. Torno a visualitzar el seu rostre. Sento com m'estreny el braç amb la mà...

Corro encara més de pressa, gairebé com un esprint.

No puc canviar el passat, no puc fer-hi res sense posar en perill tot allò que importa, però puc actuar de cara al futur. Puc parar els peus a algú altre.

Dono una ullada al rellotge. Una milla en cinc minuts i mig. Noto que se'm dibuixa un somriure als llavis.

Puc fer-ho. Demà toca mantenir el poder a ratlla.

Són les quatre de la tarda i en Hanson ja és al bar. No hauria dit mai que bevia, quan érem a Quantico. Potser ha canviat. O potser ho tenia ben amagat.

Quan obro la porta, sento el so metàl·lic d'una campaneta. És un local de mala mort, estret i fosc, amb rètols de neó a les parets i un parell de taules de billar que estan ocupades. Sona Journey pels altaveus. «Don't Stop Believin'». Espero un moment que els

ulls se m'hi acostumin. El veig al final de la barra, té un got gairebé ple davant seu.

Me'n vaig cap allà i noto mirades clavades en mi, però en faig cas omís. Sóc conscient que aquí sóc com un peix fora de l'aigua. Porto un vestit jaqueta negra, sabates de taló i un abric de llana entallat. A Washington es pot trobar un munt de bars que atreuen aquesta mena de clientela, però aquest no n'és un.

—Hola, Hanson.

Es gira. El veig més ample de cintura i més esvelt de cara que l'última vegada. Se li dibuixa un somriure al rostre.

—Maddox, quina sorpresa.

S'aixeca a mitges i s'inclina per fer-me una abraçada incòmoda. És incòmoda perquè fa anys que no ens veiem i perquè em sembla que no ens hem abraçat mai abans. Quan érem a l'Acadèmia, segurament m'hauria saludat amb un copet a l'esquena.

S'enrojola com si s'adonés que no ha estat gaire encertat. Com si s'hagués adonat massa tard que ja no som iguals, que en realitat ja no som col·legues, sinó vells amics i prou.

Desvio la mirada de les seves galtes vermelles, em trec l'abric i m'assec al tamboret del seu costat. Amb prou feines m'he assegut que ja s'acosta una cambrera.

—Què hi posarem? —pregunta, inclinada cap endavant amb les mans recolzades a la barra.

Porta el tatuatge d'un cor envoltat per un filferro

de punxes a la cara interna del canell. Alço la mirada fins al seu rostre d'aspecte innocent.

—Una aigua, gràcies.

Ella se'n va i jo em torno a girar cap a en Hanson.

—Quant de temps —diu, una vegada s'ha refet.

—Ja ho pots ben dir.

—Vaig sentir que eres al quarter general, però no hem coincidit.

—Fins ara.

—Ets la primera de la classe que juga a les grans lligues, eh?

Aixeca el got i en pren un glop llarg sense treure'm els ulls de sobre.

—Suposo que sí.

Uns quants companys de classe són agents especials supervisors, com en Hanson. Jo sóc la primera que ha arribat més lluny. Cap de divisió al quarter general, encara que sigui més aviat petita: Investigacions Internes.

La cambrera porta un got d'aigua sense dir res i se'n torna a anar.

—Com estàs? —pregunta en Hanson.

Faig un glop d'aigua i torno a deixar el got sobre la barra amb compte. Em giro i el miro de cara. Sens dubte ha envellit la darrera dècada, però encara distingixo el paio que seia al meu costat a Proves Delictives, s'entrenava en boxa amb mi al gimnàs i em portava sopa de la cafeteria quan era al llit prostrada amb la grip. «Merda».

—Ets conscient que t'estan investigant per presumpte assetjament sexual?

La mirada amable s'esvaeix. Separa els llavis un moment de la sorpresa i els torna a ajuntar de seguida. Se li endureix l'expressió, com si algú hagués pitjat un interruptor.

—És per això que has vingut?

—És una subordinada teva, Hanson.

—És mentida.

—Tots dos sabem que és veritat.

Aparta la mirada i serra la mandíbula. Es fa un llarg silenci. Sento dringadissa de vidres darrere la barra.

—És la meva paraula contra la seva —diu.

Se m'encén una espurna d'ira dins meu.

—Segur?

—No em pots fer fora per aquesta collonada.

—I què et sembla per frau de temps i assistència?

Torça la boca, gairebé imperceptiblement. Veig que s'esforça per mantenir l'expressió impassible.

—Un dels meus agents t'ha vigilat aquesta setmana passada. Sé exactament quantes hores has treballat i quantes hores t'han *pagat* per treballar.

Se li encenen els ulls, però albiro certa preocupació rere el foc.

—També sé que encara vas armat. —Amb el cap assenyalo la protuberància al seu maluc—. Sé que has vingut amb el vehicle governamental i que és la segona copa de whisky que et prens.

—De què vas, Maddox?

No dic res.

—Tu i jo érem amics.

—Per això he vingut.

Fa una pausa. Respira fort i els narius se li dilaten lleument amb cada inhalació.

M'inclino cap a ell.

—Et diré com anirà la cosa. Entregaràs la placa, l'arma i les claus. I demà a primera hora et presentaràs al quarter general i dimitiràs.

Ell esbufega amb desdeny.

—I si no ho faig?

Dono un cop d'ull a la porta i faig un gest d'assentiment en aquella direcció.

—Veus aquests dos homes d'allà? —En McIntosh i en Flint s'esperen a banda i banda de la porta i ens observen—. Treballen per a mi i estan disposats a fer el numeret ara i aquí. Amb l'etilòmetre, les manilles i tota la resta.

—I un rave.

—Ho vols veure?

Mira la porta i tot seguit abaixa la mirada cap a la seva copa, que ara ja és gairebé buida. La prem amb els dits. No porta cap anell a la mà esquerra, però veig que té una marca ben visible acostuma a haver-hi l'aliança.

—És el final de la teva carrera, Hanson. T'estic donant l'oportunitat de marxar sense fer soroll. Assumeix les conseqüències de l'assetjament, i ni això —dic, mentre assenyalo el whisky amb el cap— ni el frau no suposaran cap problema.

—Tinc família —diu—. Una dona, fills. Una hipoteca. No em pots fotre d'aquesta manera.

Ara sona Bon Jovi: «Livin' on a Prayer». Que adient.

—Tu tries com acaba.

Em fulmina amb la mirada. Després s'arrenca la placa i la llança sobre la barra entre nosaltres.